

Джеймс Хадли Чейс
НЯМА ДА ТИ СЕ РАЗМИНЕ

James Hadley Chase
You've got it coming

- © Антонио Маринов, превод, 1995 г.
© Художник, Орлин Атанасов, 2011 г.
© Книгоиздателска къща „Труд“, 2011 г.

ISBN 978-954-398-115-1

Крале на криминалния роман

Джеймс Хадли Чейс

НЯМА ДА ТИ СЕ РАЗМИНЕ

Превод от английски
Антонио Маринов

ÄËÀÀÀ ÌÚÐÀÀ

Още щом той влезе в стаята, тя разбра, че нещо не е наред. – Здравей, малката! – поздрави я с глух безизразен глас. Свали шапката и палтото си, захвърли ги върху канапето и без да я погледне, отиде до камината и седна. Лицето му беше сурово и бледо, а мрачното изражение на очите го правеше неузнаваем.

През шестте месеца, откакто ходеха, тя никога не го бе виждала в подобно състояние. Смътно се досещаше за причината – явно се канеше да я разкара. От няколко седмици се чудеше колко ли дълго щеше да продължи всичко. Не че бе проявил признаци на досада или скука, но беше деветият мъж в живота ѝ и рано или късно трябваше да се очаква „изпаряването му“.

Отдавна бе престанала да се самоиронизира заради неудачните си връзки с мъжете. Беше на трийсет и две и животът вече ѝ бе отнел по-голямата част от красотата и чара. Едно време (колко назад в миналото ѝ се струваше това време!) тя бе избрана за подгласничка на победителката в конкурса „Мис Америка 1947“! Е, ако тогава имаше сегашния си опит, сигурно по-добре щеше да изиграе картите си спрямо двамина от съдиите, както всъщност стори победителката... И нямаше да бъде втора, а първа!

После дойде неизбежната проба в киното. Дадоха ѝ двестри малки роли във второразредните филми на режисьора Соли Ловенщайн. Може би се бе държала със Соли прекалено разпуснато и леконравно. Надяваше се, че той ще я из-

стреля към висините на шоубизнеса, но подобно нещо изобщо не се случи. Четири месеца по-късно той загуби интерес към нея, а едновременно с това сякаш по даден знак целият Холивуд също спря да се интересува от личността ѝ. Успя да си намери работа като манекенка, но за кратко, а после стана сервитьорка в нощния клуб „Елдорадо“. Именно в него се запозна с Бен Дилейни. Следващата година и половина беше най-забележителната в живота ѝ. Пътуваха с Бен из цяла Европа, ходеха на всички важни партита и градински увеселения в Ню Йорк, почиваха в тузарските курорти на Маями, караха ски в Швейцария. Тя тъкмо започваше да си мисли, че това е голямата любов в живота ѝ, когато той внезапно охладня, а после закономерно дойде и раздялата.

През следващите две години нито веднъж не срещна отново Бен, но честичко мислеше за него, следейки възхода на кариерата му чрез вестниците, и тайно мечтаеше отново да се сбlijат. След Бен имаше връзки и с други мъже, но те бяха само за пълнеж и така и никой от тях не остави някакъв по-траен отпечатък в паметта ѝ. После, тъкмо когато беше в най-затруднено положение и заложи повечето от бижутата и кожите, които ѝ бе подарил Бен, в живота ѝ като вихрушка влетя Хари Грифин.

Хари, капитан на самолет по линията Лос Анджелис–Сан Франциско, беше четири години по-млад от нея. Държеше се дръзко и хората неизменно се обръщаха зад него. От лицето му не слизаше заразителната усмивка, която сякаш казваше: „На мен не ми пука, че на вас ли?“ Беше висок и едър, с фигура на шампион тежка категория. Харесваше у него всичко – предизвикателната му екстравагантност, добрияшката му външност, непостоянния нрав, даже пиянството му...

Срещна го, когато обикаляше нощните клубове с надеждата да намери работа. Запознаха се във фойето на едно от заведенията малко след като беше получила поредния груб отказ. Впоследствие, размишлявайки над това, тя реши, че осветлението в бара трябва да е било доста „благосклонно“ към нея, като се има предвид начинът, по който със сигурност е изглеждала – съсипана, уморена и готова да се сгромоляса.

Хари препречи пътя ѝ с озарено от усмивка лице и струящо от очите му ловджийско излъчване. Тя отдавна вече не се надяваше да съзре подобен поглед към нея на който и да било мъж.

– Хей, остани с мен – каза ѝ той. – Ти си точно типът момиче, който непрекъснато търся, откакто завърших колежа.

Покани я на вечеря и тя съумя някак си да бъде весела, лъчезарна и мила. Той я изпрати до апартамента ѝ и двамата се спряха на входа. Тя очакваше, че той ще я попита дали не може да започне втрѐ, но Хари рече само: „Искаш ли да вечеряш с мен вдругиден? Тогава ще бъда в града...“ За нея това беше равносилно на знак за вежливо отдръпване. Толкова се уплаши да не би той да си отиде от живота ѝ, че каза:

– Няма ли да влезеш за едно питие?

Хари се ухили и поклати глава:

– Бих искал, но тази нощ съм дежурен. Отложи поканата за вдругиден. Ще мина да те взема.

Тя не очакваше да го види отново, но след два дни той се появи към осем часа и двамата излязоха да вечерят. Същата нощ станаха любовници и оттогава той редовно идваше в апартамента ѝ през вечер, за да я изведе или просто да поседи пред камината, разговаряйки с нея, и да я люби. Всяка втора вечер от шест месеца насам, та досега, когато, още щом той влезе в стаята, тя разбра, че нещо не е наред.

„Започва се! – помисли си тя, докато окачваше палтото му. – Знаех си, че е прекалено хубаво, за да продължи дълго. Е, поне има любезността да дойде и да ми го каже.“

Отиде до масата, взе си цигара от кутията и я запали. Ръката ѝ потрепери.

– Май си подранил, а, Хари? – попита го тя и хвърли бърз поглед към него, докато той се изтягаше отсреща в креслото. Лицето му беше намръщено, с повесени тежки тъмни вежди.

– Да – каза, без да я поглежда.

Тя изчака секунда, сетне тихо рече:

– Какво се е объркало?

– Кой казва, че нещо се е объркало? Ще ми дадеш ли нещо за пиене? Тази вечер ще се натряскам до козирката.

Тя отиде до шкафа, където държеше бутилката с уиски. Шишето беше три четвърти празно. След като приготви двете „втвърдяващи“ дози, забеляза, че в бутилката останаха само няколко сантиметра течност, и я изля в чашата си. Каза си, че ще има нужда от допълнителна сила, когато той се реши да започне с новините. Върна се при камината и му подаде чашата.

– Това е всичко. Алкохолът току-що свърши – каза, сядайки. – Съжалявам.

– Ще излезем. Ще си устроим едно лазене на четири крака в някой бар – той пресуши уискито на една-единствена дълга глътка и остави чашата. – Но ще трябва да ми дадеш назаем малко пари, Глори. Фалирал съм. Похарчих последния си долар, за да дойда с такси. Имаш ли?

Тя се пресегна към чантата си и измъкна портмонето. Ръцете ѝ толкова силно трепереха, че едвам успя да го отвори. Извади два долара и няколко цента и ги протегна към него.

– Това е всичко, което имам.

Той се втренчи в нея.

– Нали можеш да осребриш чек? Тук наоколо няма ли някой, който би ти го осребрил?

– Нямам банкова сметка от няколко месеца – рече тя и се опита да се усмихне насила. – Не си единственият, който е фалирал, Хари.

Той се свъси, сетне извади пакет цигари, тръсна навън една и я запали.

– Е, не го приемай толкова трагично – усмихна се той неочаквано. – Значи и двамата сме без пукната пара. И какво ще правим?

Тя рязко вдигна поглед към него. Ако това е началото на тирадата му за сбогуване, то значи арсеналът ѝ от речи за раздяла ще се обогати с един нов прием.

– Какво има, Хари? Защо си останал без пари? Някакви неприятности ли?

– Меко казано, да – отвърна той с посьрнал тон. – Хайде! Ще си заложа часовника. Тази вечер ще се отрежа съвсем, пък ако ще това да е последното нещо, което правя в живота си.

– Кажи, моля те. Искам да знам. Какво не е наред?

Той се поколеба, после вдигна рамене.

– Загубих работата си. Това е. Изхвърлиха ме. Е, признавам, че си го изпросих, но от това нещата не стават по-розови. Лошото е, че утре е ден за заплата, а на мен няма да ми платят.

– Уволнили са те? – възкликна тя и усети как по гърба ѝ пропълзя хладна тръпка. – Но, Хари...

– Да, знам – той прокара пръсти през косата си. – Знам. Не ми натяквай. Стават такива неща. Откъде можех да знам, че старецът се е качил на хвърчилото!? Никога не съм се запознавал с него. Никога не съм го виждал дори. Никой не предполагаше. Представи си – да предприеме тайничко пътуване, за да ни проверява! Това показва що за плъх е.

– Какъв старец?

– Шефът – нетърпеливо изрече той. – Откъде да знам, че шпионира зад гърба ми точно когато... – той млъкна и замислено я погледна. – Всъщност, Глори, мисля, че е по-добре да научиш всичко, даже и мръснишките подробности. Толкова добре се разбирахме през изминалите шест месеца, че ако не мога да кажа истината на теб, то, предполагам, не бих могъл да я кажа на никого друго...

– Наистина ли мислиш така? – тихо попита тя, готова да заплаче.

Той се наведе напред и сложи голямата си ръка върху дланите ѝ.

– Разбира се! Ти си готина, добра, винаги ни е било хубаво... А аз съм такъв празноглавец, че ми иде сам да се ритна отзад... И всичко това – защото напоследък бях малко изнервен, знаеш, налегнат от грижи... Но ти, ти винаги си ме разбирала, винаги си била до мен... И точно това най-много харесвам у теб...

– Какво стана, Хари?

– Добре, ще ти кажа – той потупа ръцете ѝ и се облегна назад. Лицето му отново се намръщи. – Ами... такава... при

последните три полета стюардесата все намираше повод да ми пусне някой аванс, мяташе белтъци и такива неща... Тя е прелестна, грее като диамант. И сам не знам защо ми хрумна, че идеята ѝ може да не се окаже чак толкова лоша... Е, няма нужда да влизам в детайли, ти знаеш... Пък и бях достатъчно глупав да взема със себе си бутилка уиски... Понаквасих се, дадох на Том да управлява хвърчилото и минах зад завеската. После... Точно в съблимвния момент старият гадняр изникна както духът пред Хамлет. Боже! Беше бесен. Направо щеше да гръмне като тенджерата под налягане. Едвам дочака да кацнем на земята, за да ме натири...

„Стюардесата... прелестна... грее като диамант.“ Това бяха единствените думи, които тя наистина чу. Успя някак да се насили за една съчувствена усмивка:

– Лош късмет, Хари. Жалко, случва се... – опита се да спре дотук, но чувстваше необходимост да разбере всичко. – А момичето? Тя и ти...

Хари поклати глава.

– Глупости! О, за Бога! Та тя е просто хлапе! Не означава нищо за мен. Не зная какво точно ме прихвана... Нали ти обясних, тя ме навиваше, а и бая си бях подпийнал... Знаеш как е! – той прокара пръсти през косата си. – Тя е виновна! Иначе сега нямаше да съм без работа.

Глори изпусна една продължителна, тиха въздишка. Изведнъж се почувства леко замаяна.

– Добре де. Можеш да си намериш друга работа. Не е дошъл краят на света...

Той рязко се изправи на крака и започна да кръстосва стаята с ръце, дълбоко забити в джобовете на панталоните.

– Краят е! Краят на моя свят – рече. – Моят свят е авиацията. Това е единственото нещо, за което изобщо ме бива. Старият ще се погрижи никога вече да не получи летателно назначение. Така ми каза. А той има огромно влияние. Може с години да не открия подходяща работа... И изобщо – край! Край с кариерата ми...

– О, не, Хари. Сигурна съм, че лесно ще намериш нещо прилично. Ти си интелигентен. В края на краищата, да си

капитан на самолет, е до време. Трябва да си наясно. Щом остарееш, ще трябва да се оттеглиш. Може би това е добър случай да проявиш всичко, което умееш. Все още си млад. Можеш да започнеш...

– Стига, Глори! Какво знаеш ти! – грубо я прекъсна той.

Тя веднага осъзна, че бе допуснала голяма грешка, като си позволи да нахълта в неприкосновените територии на онзи свят, който той смяташе изцяло за свой.

– Прав си – отвърна му. – Аз за себе си не мога да се погрижа, а съм взела да те уча какво да правиш с живота си. Извинявай.

Хари запали нова цигара, приближи се и седна до нея на канапето:

– Хайде, забрави за това! Така ми се пада. Всъщност не обвинявам стария подлец. Та какво друго можеше да направи? Бях луд да се хвана на въдицата... Тъпа блондинка! Но не е почтено спрямо теб, Глори. Сега няма да мога да те водя на вечери и филми. Мисля, че напълно заслужавам да ми посочиш вратата. Каква полза от такъв като мен...

Сърцето ѝ се сви. Нима зад всичко това се криеше единствено желанието му да скъса с нея? Вероятно тази история с уволнението бе просто лъжа, елегантен начин да я разкара без излишни скандали...

– Разбира се, че не е почтено – глухо каза тя. – Защото искам теб, а не вечерите и филмите, на които можеш да ме заведеш...

Той се изсмя, но тя долови, че му стана приятно.

– Почти съм готов да ти повярвам.

– Трябва да ми вярваш! – тя се изправи и запали цигара, обзета от внезапен страх, че чувствата ѝ биха могли да я издадат и да го прокудят. Осени я изненадваща идея и тя без колебание продължи: – Казват, че двама живеели по-евтино от един. Искаш ли да се пренесеш тука, Хари? – зачака с разтуптяно сърце, подозирайки, че той ще откаже.

– Да се преместя тук? Наистина ли искаш? – попита той и я погледна с недоумение. – Чудех се къде да намеря някое по-евтино жилище. Вече не мога да си позволя да плащам

наема на моя апартамент. Във всеки случай до края на седмицата трябва да си оправя сметките с хазяина, а нямам пукнат грош... Наистина ли мислиш, че може да се нанесе тук?

– Разбира се. Защо не? – тя се обърна, за да не види той сълзите, които я заслепиха. Даже без пари, без професия го желаше повече от всичко друго на този свят.

– Ами... не знам – каза той и потри с длан брадичката си. – Хората ще си рекат, че живея за твоя сметка. Пък и вероятно ще започнем да си лазим взаимно по нервите. Аз съм доста труден за съвместен живот... Кажи ми! Нали не се шегуваш?

– Ни най-малко!

Той се загледа в гърба ѝ, смутен от треперливата нотка в гласа ѝ. После отиде до нея, обърна я и се взря в лицето ѝ.

– Защо, Глори?! Ти плачеш! Какво има тук за оплакване?

– Де да знаех – рече тя, отблъсна се от него и избърса очите си с носната кърпичка. – Предполагам, че просто не понасям нещата да се развиват в твоя вреда, Хари – тя се овладя и му се усмихна: – Ще се преместиш ли?

– Бих искал. Много мило от твоя страна! Ще си намеря работа. Ще намеря нещо, с което да се издържаме. Каквото и да е... Виж, мисля, че трябва още сега да се върна в апартамента и да си събера багажа. Искаш ли да се нанесе при теб още тази вечер?

– Разбира се! – плъзна тя ръце около врата му. – Толкова се радвам! Ще дойда с теб. Много ме бива в опаковането! А после ще заложим нещо и ще празнуваме. Нали?

– Точно така – каза той и се засмя. – Толкова съм щастлив, че ще живея тук с теб. Ще ни бъде хубаво, бебчо.

Една седмица по-късно малко след осем сутринта Глори излезе от банята и влезе в спалнята. Хари още спеше. Тя се движеше тихо, за да не го безпокои. Седна пред тройното огледало на тоалетната масичка и започна да разресва косата си.

„Така става само когато живееш с хора, които искаш да опознаеш истински“ – помисли си, наблюдавайки отражението на Хари в огледалото. Експериментът се оказа по-успе-

шен, отколкото бе очаквала, но въпреки това изпитваше тревога. Той се закле, че ще намери работа, от която да се издържат, но така и не го направи. Тя беше тази, която си уреди място като маникюристка в хотел „Стар“, на няколко преки от жилището им. Изкарваше едва двайсет долара на седмица, но беше по-добре, отколкото нищо. Искаше ѝ се Хари да се хване на работа, да търси по-сериозно. Той рядко ставаше преди единайсет, след което прекарваше остатъка от предобеда в прелистване на обявите във вестника. Отбелязваше си две-три и излизаше следобед, за да види каква работа се предлага. Връщаше се малко след шест отчаян и навъсен и заявяваше, че нямало да отиде да работи за някакви си трийсет долара седмично.

– Почнеш ли такава работа, Глори – казваше ѝ той, – си загубен. Придобиваш трийсетдоларов манталитет. Не! Трябва да се боря за нещо по-добро!

Но тя знаеше, че това е само претекст, за да отказва ангажиментите, които му предлагаша. Вече бе разбрала, че той се чувства жив само във въздуха и не може да се насили да приеме друга работа, която окончателно би го лишила от шанса да се върне към летенето.

Но най-много я тревожеха мошеническите му методи за измъкване на „кредити“ от местните магазинери. Хари не печелеше нито цент, но всеки петък, когато се връщаше от хотела, тя намираще върху кухненската маса торба с продукти, достатъчно месо, за да изкарат седмицата, а също и две бутилки скоч.

– Любими, не бива да трупаш такива сметки от вересия! – протестираше тя. – Все някога ще трябва да плащаме...

А той отвърщаше през смях:

– Не се безпокой! Може хич да ме няма в намирането на работа, но притежавам огромен талант за вземане на „безлихвени продоволствия“. Бакалите мислят, че чакам да умре един богат чичо. Казах им, че е „оценен“ на четирийсет бона и че повечето ще ги наследя аз. Ако те са достатъчно тъпи да вярват на подобни басни, мен какво ме е грижа!? Между другото не възнамерявам да живея на твой

грѣб. Ти плащаш наема, а аз осигурявам кльопачката. Това поне мога да правя.

Тревожеше я също, че имаше моменти, когато бе унил и мрачен, но тя бързо схвана, че тези депресивни настроения съвпадат с дните, в които по-рано той обикновено беше на смяна и извършваше редовните си полети до Сан Франциско. Опитва се да го убеди да отиде на летището и да се види със стария си екипаж.

– Невъзможно! – отсече той и се изчерви. – Онези момчета ме уважаваха. Обзалагам се, че сега ме смятат за мръсник. Не, те едва ли искат да ме видят...

Тя остави четката за коса, изправи се и съблече халата. Когато нахлузи роклята и започна да я закопчава, забеляза, че Хари се е събудил и я наблюдава. Усмихна му се.

– Да ти направя ли кафе? Имам време...

– Не, благодаря. Сам ще си направя след малко – той поsegна за цигара и бавно се понадигна. – Знаеш ли, Глори, гледах те, докато си решеше косата. Изглежда, че съвместният живот с мен ти понася – захили се. – Изглеждаш по-красива, по-млада и по-щастлива. Направо ми радваш окото.

Глори знаеше, че това, което казваше, е истина. Съжителството с него я накара да се чувства подмладена и радостна, но щеше да е още по-доволна, ако не го беше казал на глас. Стори и ѝ се, че това е случаят, който беше чакала, за да се счепка с него.

– Де да можех и аз да кажа същото за теб, Хари! Не изглеждаш щастлив. Притеснявам се за теб.

Той отмести поглед:

– Няма нищо, за което да се притесняваш. Скоро ще ми мине. Просто временно настроение.

Тя се доближи до леглото и приседна отстрани:

– Чувствам, че ако скоро не си намериш работа, ще започнеш да ме мразиш...

– Не говори глупости! Ти си последният човек, когото бих намразил – той я погледна така, като че ли се опитваше да вземе някакво решение, сетне продължи: – Какво ще кажеш да се поразходиш с мен до Париж, Лондон и Рим?